

[Udenrigsministeren.]

blevet opfattet forskelligt de forskellige steder, og som har givet anledning til, at man måske er gået fejl af hinanden.

Jeg vil altså gerne sige om denne sag, at hvis det var sådan, at der for mig selv at se var sket en fejl, en undladelsessynd el. lign. så ville jeg bestemt ikke stå her og så sige: det vil jeg ikke indrømme.

Det er også derfor, jeg tager den holdning til budgetforslaget. Jeg går tilbage og minder om, at det er første gang, man prøver den procedure, og på de punkter her, hvor der er tale også om opdelingen, som hr. Maigaard har været så meget inde på, er det altså ikke noget, man har gjort før. Det er noget, vi skal have gjort, og det er altså noget, der bliver lagt op til en dialog mellem Parlamentet og Ministerrådet om. Det gør selvfølgelig, at jeg betragter det på den anden måde, men jeg siger ganske lige ud, at det er første gang, dette gøres, og jeg har altså ment, at det var den måde, det skulle gøres på. Hvis man ikke mener det, og hvis man efter drøftelser, som det er naturligt at tage et andet sted end her i salen, kommer til, at man vil bruge en anden fremgangsmåde, og man mener, at regeringen bør gøre sådan og sådan for at sikre folketingets stærkere kontrol på dette område, så vil jeg gerne gentage, hvad jeg også sagde i mit indlæg, at så synes jeg da, det er helt naturligt at diskutere det.

Jeg har ikke så mange bemærkninger i øvrigt. Jeg kan måske nøjes med at sige til hr. Maigaard, at jeg lægger virkelig vægt på, at formaliteterne bliver overholdt, og det kan somme tider føre til noget, der næsten kan ligne pindehuggeri. Jeg lægger også vægt på at kunne give en udførlig orientering, og det kan også somme tider føre til, at jeg, når en sag er forelagt og den ligesom bliver modtaget med et eller andet resumé af hr. Maigaard eller andre, kan føle mig forpligtet til at føje noget til for at være sikker på ikke at blive misforstået.

Men bortset fra det vil jeg sige, at jeg synes, hr. Maigaards indlæg i øvrigt gav en meget klar illustration af, hvor vanskeligt det kan være at få tingene til at gå, uden at vi kommer ind i alt for mange indviklede problemer.

Jeg takker i øvrigt for de forskellige bemærkninger, der er kommet, og jeg vil gerne

for mit eget vedkommende sige, at den dagsorden, som hr. Ivar Nørgaard har foreslået, har jeg på samme måde som hr. Hilmar Baunsgaard forstået således, at den tilsigter at give udtryk for ønske om, at fremgangsmåde og procedure bliver overholdt og respekteret efter bedste evne, sådan som det også er nedfældet i markedsudvalgets beretning, og jeg kan kun sige, at jeg har gjort mit bedste derfor. Jeg har også i min indledende redegørelse forsøgt at vise, på hvilken måde det er gjort. Jeg vil gentage, at jeg aldrig nogen sinde vil være i stand til at afgive en erklæring om, at jeg aldrig vil kunne komme til at begå fejl i administrationen af disse ting, men ved et fornuftigt samarbejde må disse ting kunne indpasses, og sådan forstår jeg både det dagsordensforslag, der er fremsat, og de bemærkninger, der er faldet.

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Det ærede medlem hr. Gert Petersen sluttede sit indlæg i debatten med at stille mig et spørgsmål angående den statsretlige konsekvens i Danmark af den stillingtagen, som danske medlemmer af Europa-Parlamentet giver udtryk for. Svaret herpå er ganske enkelt. Under den status, som Europa-Parlamentet nu har, får den stillingtagen, som danske medlemmer af Parlamentet indtager under Parlamentets forhandlinger, ingen anden statsretlig konsekvens for Danmark end den, der følger af loven om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber. Men hertil kunne man selvfølgelig føje, at da disse parlamentarikere også er medlemmer af folketinget, og da man går ud fra, at de ikke lider af personlighedsspaltning, så bliver deres stillingtagen af betydning og af interesse for den debat, vi her i tinget og her i landet fører om Danmarks politik i EF.

Der er flere af ordførerne, der har været inde på spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt for en enkelt person at bestride hvervet som dansk udenrigsminister. Jeg vil i al korthed sige en 4-5 bemærkninger om denne særlige side af debatten.

For det første: der er intet i de sager, vi i dag diskuterer, der har noget at gøre med, om der er én eller to eller flere ministre i spidsen for udenrigsministeriet. Vi er blevet præsenteret for procedurespørgsmål, pinde-